

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK

Pasarét, 2006. március 26.
(vasárnap)

Cseri Kálmán

KICSODA JÉZUS KRISZTUS?

8.

JÉZUS HAZASZERETETE

Lekció: Zsolt 46

Alapige: Mt 15,21-28

Jézus azután elment onnan, és visszavonult Tírusz és Szidón területére.

És ekkor egy kánaáni asszony, aki arról a környékről jött, így kiáltott: „Uram, Dávid Fia! Könyörülj rajtam! Leányomat kegyetlenül gyötri a gonosz lélek!” Jézus azonban nem válaszolt neki egy szót sem. Erre odamentek hozzá tanítványai, és kérték: „Bocsásd el, mert utánunk kiáltozik.” De Ő így felelt: „Én nem küldettem máshoz, csak Izráel házának elveszett juhaihoz.” Az asszony pedig odaérve leborult előtte, és ezt mondta: „Uram, segít rajtam!” Jézus erre így válaszolt: „Nem jó elvenni a gyermekek kenyerét, és odadobni a kutyáknak.”

Az asszony azonban így felelt: „Úgy van, Uram! De hiszen a kutyák is esznek a morzsákból, amelyek uruk asztaláról hullanak.” Ekkor így szólt hozzá Jézus: „Asszony, nagy a te hited, legyen úgy, amint kívánod!” És meggyógyult a leánya még abban az órában.

Imádkozzunk!

Mindenható Istenünk, szerető mennyei Atyánk, csodáljuk türelmedet és kegyelmedet, hogy még napjainkhoz napokat adsz és most is magad elé engedted minket.

Szeretnénk, Urunk, mindnyájan személyes meggyőződéssel elmondani: itt állunk előtted, hogy meghalljuk mindazt, amit mondasz nekünk.

Köszönjük, hogy igéd hatalom. Áldunk téged, mert szavaddal teremtetted ezt a világot, és mindaz, ami jó, tiszta és szép az életünkben, a te igédnek a munkája.

Bocsásd meg, valahányszor ellenállunk beszédednek. Bocsásd meg, ha eltelt ez a hét úgy, hogy nem kérdeztük tőled, mit akarsz, hogy cselekedjünk. Bocsásd meg minden döntést, amit nem a te igéd szerint, és annak világosságában hoztunk.

8. JÉZUS HAZASZERETETE

Annál inkább köszönjük, hogy magad elé engedsz minket. Köszönjük, hogy Jézusra nézel, és minket ajándékozol meg Őérette. Köszönjük, hogy gazdag vagy a kegyelemben és bővölködsz a megbocsátásban. Engedd átélünk, mennyire rá-szorulunk erre. Töltsd meg a szívünket hálával azért, hogy elég nekünk is a te kegyelmed.

Kérünk, legyen ez a csendes óra most a veled való találkozásnak és a tőled kapott ajándékok átvételének az alkalma. Sokszor gyenge a hitünk, de akármilyen kicsi hittel jön valaki hozzád, Úr Jézus, te megígérted, hogy azt nem küldöd el.

Kérünk, úgy bocsáss majd el minket, hogy itt hagyhatjuk nálad a bűnterhet, erőt kaphatunk a többi terhünkhöz, útmutatást, világosságot, feloldozást ajándékozol nekünk.

Könyörülj meg rajtunk jobban, mint ahogy azt hinni és elképzelni tudjuk.

Amen.

Igehirdetés

A Jézus Krisztusról szóló sorozatban ma Jézus hazaszeretetéről lesz szó. Pontosabban arról, hogy Jézus szerette azt a népet, amiből emberi eredetét tekintve származott. Még pontosabban: Jézus nagyon szerette és szeret minden népet és minden embert, de mindegyiknél jobban szerette azt a népet, amelyikből emberi eredetét tekintve származott. A Biblia ezt egészen természetesnek tartja.

Jézusnak nagy szíve volt és van, belefér az egész emberiség. De külön helye van benne az Ő népének, a választott népnek. Ő ebben is példát adott azoknak, akik követni akarják Őt.

Vajon Jézus ezzel megbántott-e valakit? Azzal, hogy egy kis népet még jobban szeretett, mint a többit, vétett-e a többi ellen? Tudjuk a Szentírásból, hogy Ő megtett mindent mindannyiunkért, az egész emberiségért. Megkaptunk Jézustól mindent, amit csak tőle kaphatunk, ami nélkül nincs üdvösségünk. Megkapta ezt tőle a mi eredetileg pogány népünk is. Ő tehát senkit nem rövidített meg azzal, hogy saját népét még jobban szerette, mint a többit.

Azért szükséges erről beszélni, mert sok ember fejében összevisszaság van az ezzel kapcsolatos fogalmakat és érzéseket tekintve. Hazaszeretet, nacionalizmus, sovinizmus egymásra hányva van sok ember gondolkozásában, holott ezen fogalmak mindegyikének pontos jelentése van, és nekünk mindegyiket a maga helyén, egészen pontosan körülhatárolt jelentéssel kell használnunk, ha intelligensen és becsületesen akarunk ezekről gondolkozni és beszélni. Jézus így gondolkozott ezekről.

Három fejezetben szeretném elmondani röviden azt, amit Isten igéjéből megismerhetünk erről. Szeretném hangsúlyozni, hogy minket az érdekel, hogy Isten igéje mit tanít ezekről a kérdésekről.

1. Mindenekelőtt azt vegyük észre ebből a felolvasott szép történetből, hogy mennyire helyén volt Jézus szívében a minden ember iránti szeretet és saját népe iránti szeretet.

Amikor tanítványait először kiküldte szolgálati útra, akkor egyebek között ezt is mondta nekik: „Pogányokhoz vezető útra ne térjetelek le, samaritánusok városába ne menjetelek be, inkább menjetelek Izrael házának elveszett juhaihoz.” (Mt 10,5). Nem azt mondja, hogy soha semmilyen körülmények között senki másnak ne hirdessék az evangéliumot, hanem csak a sorrendet határozza itt meg.

Van ebben a jézusi mondatban megkülönböztetés? Van. Elsőbbséget ad az Ő népének. Az Ő népével kezdi, hogy halljanak az Isten országának az evangéliumáról. Előbbre helyezi, mint a többieket. A Biblia erről többször világosan ír. Sokan félre értik ezt a mondatot: „Jákóbot szerettem, Ézsaut” — és ezután sokan azt mondják: gyűlöltem, pedig ott az a szó van: Ézsaut hátrább helyeztem. Így gondolta jónak Isten, hogy Jákóbot előre helyezte, Ézsaut pedig másként sorolta be, hátrább. Ézsau is kapott ígéreteket, Ézsau is kapott áldást. A neki adott ígéretet is beteljesítette az Úr, de felállított egy bizonyos sorrendet.

Ebből a történetből, amit olvastunk, kiderül az, hogy Jézus tanítványaival megint szeretett volna egy-két csendesnapra elvonulni és ezért átlépték Izráel határát. De nem hagyják békén ott sem. Mindjárt jelentkezik egy pogány asszony, és segítséget kér tőle. Tulajdonképpen kedves dolog, hogy bízunk benne, és mindjárt lecsap az adódó lehetőségre: Jézus gyógyítsa meg a lányát.

Különös, hogy Jézus először szóra sem érdemesíti. Nem válaszol. Utána pedig egy barátságatlannak tűnő mondatot mond: „Nem jó elvenni a gyermekek kenyerét, és odadobni a kutyáknak.” Nem árt, ha tudjuk, hogy az eredeti szövegben nem az a szó van, hogy kutya, hanem annak egy becézett, finomított változata, kicsinyítő képzővel ellátva: kutyuska. Ezt csak azért jegyzem meg, mert Jézus soha nem volt durva. Utána azonban meggyógyítja a lányát.

Van megkülönböztetés ebben a történetben? Van. Jézus azt mondja, hogy elsőbbséget élvez az Ő népe, de nem zárja ki a segítségből a többit sem, a pogányokat sem. Ez a pogány asszony is megkapja azt, amire szüksége van. Pontosan annyit, amire akkor szükség van. Mindent megkapott, amit kért, sőt még többet is. Jézus nemcsak meggyógyította a leányát, hanem elismerésben részesítette őt. „Nagy a te hited...” mondja neki. De az asszonynak tudomásul kellett vennie, hogy vannak gyermekek, és vannak kutyuskák, és ő az utóbbiak közé tartozik. De bőszesen megkapta azt, amire vágyott.

Komolyan kell vennünk, hogy Jézus Krisztus mai tanítványainak is természetes kell, legyen, hogy minden embert személyválogatás nélkül szeretnek. De azért a családjunk tagjait mindnyájan mégis jobban szeretjük, mint a többieket. Minden vallásnak a képviselőit és azoknak a meggyőződését tiszteljük, akkor is, ha nem értünk egyet. De azért hozzánk mégis csak a legközelebb a Szentírásban kapott kijelentésre épülő keresztyénség áll. Minden keresztyén felekezetet tisztelünk, de azért mégis csak a szívünkhöz legközelebb az a református felekezet van, amelyikben megismertük Jézus Krisztust, ha már megismertük, és megkaptuk az életünk megoldását.

Hadd legyek ez egyszer egészen személyes. Mindenkit őszintén tisztellek, aki most itt van a templomban, de szíves engedelmmel egy bizonyos hölgyet mindenkinél jobban tisztellek és szeretek, aki a feleségem. Azt hiszem ez egészen természetes, és emiatt senkinek nincsen hátránya.

És ugyanilyen természetes az is, hogy miközben minden népet, annak a történelmét, teljesítményeit, szenvedéseit ismernünk és tisztelnünk kell, aközben a legjobban mégis csak a mi kicsi magyar népünket szeretjük. Ezt a sokat szenvedett népet, amelyiknek sok bűne is van, de azt sem felejtjük el, hogy messze nyugaton azért lehet megcsodálni több száz éves épületeket, mert a mieinket minden

8. JÉZUS HAZASZERETETE

évszázadban lerombolták, és ott azért nem kellett sokszor vért ontani, mert a mieink aránytalanul sok vért áldoztak. Nem erre vagyunk büszkék, meg egyáltalán nem vagyunk büszkék, de tudjuk, hogy melyik népnek a sorsában osztozunk, és természetesnek tartjuk, hogy az áll hozzánk a legközelebb, s miközben mindegyiket szeretjük, ezt megkülönböztetett módon szeretjük. Annál is inkább, mert ha valaki a Biblia alapján gondolkozik, akkor tudja, hogy nem véletlenül születünk ennek a népnek a közösségébe. E mögött örök isteni terv és akarat van, mi ezt az akaratot vesszük tudomásul örömmel és hálával, és vonjuk le ennek a konzekvenciáit.

Pál apostol a Galatákhoz írt levélben egyebek között ezt is írja: „Tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben.” (Gal 6,10). Mindenkivel, személyválogatás nélkül. De a Biblia természetesnek tartja, hogy van egy „leginkább”. Nem csak azokkal, és soha nem mások rovására, de leginkább azokkal.

Ugyanez érvényes a hazaszeretetre is. Tiszteljünk és szeressünk minden népet, de leginkább azt, amelyikben jónak látta Isten kijelölni a helyünket, amelyiknek a sorsában osztozunk. Aki tehát magyarnak vallja magát, de nem szereti ezt a népet, sőt nem szereti jobban, mint akármelyik másik népet, az nem a Szentírás szerint viszonyul ahhoz a közösséghez, amelyikben Isten jelölte ki a helyünket.

2. A másik, amit vizsgáljunk meg Isten ígéje alapján: mi az alapja ennek a megkülönböztetett szeretetnek? Elsősorban és mindenekfelett az, hogy hisszük: Isten jelölte ki itt a helyünket, de azért több más érvet is megemlít Isten ígéje.

Megemlíti a közös gyökereket, a közös múltat, ami összeköt bennünket. Ebből következik a közös jelen, a sorsunk, és ebből egyenesen, ha még lesz jövőnk, a közös jövő is.

Figyelemre méltó, hogy az Ószövetségben Isten milyen gyakran úgy mutatkozik be azoknak, akikhez beszélt, hogy én vagyok Ábrahámnak, Izsáknak és Jákóbnak Istene. Ezek az atyák már rég elporladtak és Isten mégis fontosnak tartja, hogy azok, akikhez beszél, pontosan tudják, honnan jönnek, kihez tartoznak, kikkel alkotnak együtt egy közösséget, kikkel köti össze ezer széttéphetetlen szál, és mindez Isten akaratából. Aki nem tudja, vagy nem tulajdonít jelentőséget annak, hogy honnan jön, mik a gyökerei, kikkel tartozik össze, az kiszolgáltatottá válik és azt könnyű manipulálni. Akinek nincsenek gyökerei, annak nem lesz tartása, annak nincs stabilitása, nincs állóképessége és ellenálló képessége. Márpedig nekünk világosan látnunk kell, hogy szellemi viharokban gazdag időszakban élünk, és fontos, hogy erősen gyökerezzünk abba a talajba, ahonnan kinőttünk, és elszántan kapaszkodjunk össze azokkal, akikkel összetartozunk.

A Bibliában a közösségnek különös jelentősége van. A nép, a család, a házasság olyan közeg, amit azért kell folyamatosan ápolni, mert a kritikus időszakokban és helyzetekben — és ilyenben bővelkedünk — megtartó ereje van. Aki nem tudja, vagy nem tartja fontosnak, honnan jött, kikhez tartozik, azt könnyű eladni, és könnyű megvenni. Az ilyen embernek könnyű bármit eladni. Az a szellemiség, ami ma elárasztja a világot, pontosan ennek rendel alá mindent, és ez a célja: mindenki legyen megvehető, minden legyen eladható. Minden emberre úgy tekint ez a szellemiség, mint potenciális vevőre, vagyis áldozatra. A tartás nélküli, az összetartozás tudata nélküli embernek pedig mindent el lehet adni. Látjuk ennek szomorú példáit a környezetünkben.

Ebben is szép példa számunkra ez az asszony, akiről olvastunk itt a Bibliában. Ő pontosan tudta, hova tartozik. Neki volt önazonosság-tudata. Pontosán tudta, hogy mit akar, és Jézushoz felterjesztett kérésének az állhatatossága mögött ott van ez a bizonyosság. Egy pillanatig sem bizonytalan semmiben. Ezért mondja neki Jézus: „nagy a te hited...”

Nagy hite annak van, aki lelki értelemben is tudja, hova tartozik. Ha már újjászületett ember, egy pillanatra sem felejt el, hogy az életének a teljhatalmú ura az a Jézus Krisztus, aki megváltotta őt, és összetartozik azokkal, akik szintén átélétek ezt a csodát, és Isten gyermekeivé lettek. Nem szégyelli sem az ő Urát, sem azokat, akikkel egy közösségbe tartozik. Ezért tudja elmondani szenvedései közepe is azt, amit Pál a börtönből írt a Filippi gyülekezetnek: „A mi polgárjogunk a mennyben van, ahonnan az Úr Jézus Krisztust is várjuk...” (Fil 3,20). S miközben kiderül a levelének minden sorából, hogy mennyire otthon van ebben a világban, érdeklik a filippi gyülekezet konkrét problémái, és egészen valóságos tanácsokat tud nekik adni, aközben leírja azt, hogy egy másik polgárjoga is van: a mennyben.

Éppen ez a kettős kötődés jellemzi az Istenben valóban hívő, újjászületett keresztyéneket. Komolyan veszik, hogy Isten jelölte ki itt a lakásunk határait, ahogy a Cselekedetek könyve 17. részében olvassuk Pál apostol athéni prédikációjában: „Isten meghatározta elrendelt időnket és lakóhelyünk határait” (17,26). Tehát komolyan veszi ezt a hívő ember, és ennek a következményeit is vállalja. De ugyanakkor komolyan veszi, hogy Isten kimondhatatlan kegyelméből Jézus érdeméért a mennyei Atya gyermekévé fogadott, és nekünk polgárjogunk van a mennyben. Itthon vagyunk itt e világban, és otthon vagyunk az égben is.

3. Mi következik ebből? Az, hogy a hívő embernek mindkét minőségében helyt kell állnia. Hiszen mindkét polgárjoga sok-sok előnyt, áldást, lehetőséget is ad neki, és ezért felelőssége is van azért a közösségért, amelyiknek tagja. Ezért a földi, világi közösségért is, a népéért, meg az Isten népéért is felelősséget kapott. És felelősen kell alakítania ennek a közösségnek a jövőjét. A Biblia sokat ír arról, hogy a közömbösség bűn, mert a közömbösség mögött önzés, lustaság, felelőtlenység van. És ha valaki közömbös annak a közösségnek a jövőjét illetően, amelyikbe őt Isten elhelyezte, akkor vétkezik Isten ellen.

Ezt azért kell világosan látnunk, mert sajnos sok olyan vallásos, sőt hívő ember is van, akik ki akarnak bújni ez alól a felelősség alól. A két legjellemzőbb kifogás ez szokott lenni: a politika csúnya dolog, mi nem veszünk részt abban, meghagyjuk másoknak. A másik jellemző: kicsi vagyok én ahhoz, hogy befolyásoljam ezeket a nagy történelmi folyamatokat, úgy sem mi döntjük el, mi hogyan alakul. Éppen ezért jó lelkiismerettel kivonja magát az ember belőle. Mindkét kifogás mögött lustaság, kényelemszeretet és felelőtlenység van.

A Biblia azt mondja, hogy aki tudna jót cselekedni, és nem cselekszi, bűne az annak. (Jak 4,17). Nem kell ahhoz semmi rosszat elkövetni, hogy vétkezzünk. Sajnos úgy is tudunk vétkezni, hogy valami jót, amit megtehetnénk, nem tesszük meg. Ebben a böjti időszakban nekünk különösen is komolyan kell vennünk, hogy Isten az övéitől sokkal többet vár, mint a minimális kötelelességek, amiket úgy általában számon tartanak vagy elvárnak az emberek. Mitőlünk azt várja, hogy minden jót, amit megtehetünk, boldogan, önként tegyük meg akár áldozatok árán is.

8. JÉZUS HAZASZERETETE

Mi az a jó, amit megtehetünk azért a közösségért, amelyikben Isten jelölte ki a helyünket, ha ezt hiszi valaki, és amelyiknek a jövőjéért felelősek vagyunk, a mi népünkért? Az, hogy becsületesen dolgozunk, állhatatosan imádkozunk, Isten ígéje szerinti megszentelt életet élünk, és most a választás alkalmával egy szavazattal erősítjük azt, aminek a helyességéről meg vagyunk győződve.

Itt kezdődne a munka, mert sokan semmiről sincsenek meggyőződve. Tessék tájékozódni! A mi felelősségünk az, hogy bibliai szempontok szerint, a tényeket komolyan véve hozzunk döntést. A döntés elől menekül sok gyáva ember. Isten ígéje bátorít: tessék megnézni miről mit tanít a Szentírás, tessék körülnézni, mit mutatnak a tények, és eldönteni, hogy szerény látásunk szerint mi jó ennek a sokat szenvedett kicsi népnek, és akkor minimálisan ezzel az egy szavazattal hozzájárulni. Ez nem pártpolitika, ez az Isten előtti felelősségünk, ha valaki vállalja ezt a felelősséget.

Bizonyosan tudják sokan, hogy az Egyesült Államokban ma azért beszélnek angolul és nem németül, mert annak idején egyetlen szavazat döntötte ezt el. Egyetlen szavazat is fontos lehet adott esetben, ha a mögötte levő döntés Isten előtti felelősséggel, alázatban, a Szentírás világosságában születik meg. Akit nem érdekel az, hogy a mi kicsi népünknek a jövője hogyan alakul, az költözzék el az Északi sarkra, vagy a Déli sarkra, és oldja meg az életét ott egyedül. De ha itt van, és élvezzi ennek a működő közösségnek sok előnyét, akkor felelős azért, hogy ez hogyan működik, és hogyan fog működni. Ha hisszük, hogy Isten jelölte ki a mi lakásunk határait, és Ő helyezte el ennek a népnek a közösségébe, akkor az érte való felelősséget mindenképpen vállalnunk kell.

Sok bibliai ígét megnéztem most, ami ezekről a kérdésekről szól. Csak egyetlen egyet hadd idézzek. Isten valami mélységes szomorúsággal mondja a Hóseás könyvében a prófétán keresztül: „Fejedelmet választottatok, de nélkülem.” (Hós 8,4).

Nos, az Isten népének pontosan ez a nagy feladata és kiváltsága, hogy választ, de nem Isten nélkül. Lehet, hogy úgy indul, és ha becsületesek vagyunk, ezt valljuk be Istennek: Uram, fogalmam sincs, hogy most hogyan kellene döntenem. De aki ilyen alázatosan járul Isten elé, annak Ő ad világosságot. Utána pedig megadja azt a békességet, hogy ezt a kicsi jót, amit megtehettem, megtettem az én népemért.

A közömbösség bűn. Jézus soha nem volt közömbös. Egyre-másra olvassuk, hogy elnézte a népet és könnyörületességre indult. Hallgatott valakit és megszánta. Ő sohasem maradt meg ott, hogy szánakozott, hanem abból mindig cselekedet is következett. Sőt, tudjuk, hogy sírt, amikor népének a jövőjére gondolt. Amikor kiderült, hogy a nép nem akar megtérni, elkésett az utolsó lehetőségről is, és Jézus látta, hogy mi lesz ennek a történelmi következménye. Virágvasárnap sír Jeruzsálemben. Senki nem érti. Mindenki ujjong, pálmaágak, hozsánna. Egy valaki látja a valóságot, és azt, hogy mi következik abból, és sír. Ilyen szenvedélyesen szerette az Ő népét. És Ő ezt a szeretetet oltja a benne hívők szívébe is. (Lk 19,41).

Egyébként ez a szeretet nem áll távol az Isten nagyjainak a szívetől sem. Emlékszünk arra, amikor az aranyborjú után Isten elhatározza, hogy megítéli az Ő népét? Mózes szinte odaveti magát, és azt mondja: törölj ki engem a te könyvedből, de ennek a népnek kegyelmezz meg! (2Móz 32,32).

Vagy Pál apostol ezt írja: inkább én legyek átkozottá, csak az én népem megismerje és felismerje a Krisztust. (Róm 9,3).

Ez a szenvedélyes szeretet már mérhetetlenül több mint az, hogy valaki méltóztatik elmenni és leadni egy szavazatot. Itt már a szív felelősségéről van szó. Itt már az a nép iránti szeretet, felelősség, megbocsátás és önzetlenség szólal meg, amire Jézus el akar segíteni bennünket.

Három igével szeretném befejezni, és kérem, hogy gondolkozzunk ezeken otthoni csendünkben is.

Az első ige az, amit hallottunk és benne ez a furcsa ellentmondás, hogy Jézus így szól az asszonyhoz: „Nem küldtettem máshoz, csak Izráel házának elveszett juhaihoz.” Azonban mégis meggyógyítja a lányát. Ellentmondás vagy nem? Hogy van Jézus szívében szépen egymás mellett a pogányok iránti szeretet, és a választott nép iránti megkülönböztetett szeretet? Mennyire nincs ebből senkinek sem hátránya.

A második ige, amit Pál apostol athéni prédikációjából idéztem, ApCsel 17,26: „Isten határozta meg a mi időnket és lakóhelyünk határait.” Ha ezt tőle elfogadjuk ajándékként, adottságként, akkor ebből következik

a harmadik, a népünkért való felelős és aktív cselekvés, amire nézve a jól ismert igét hadd idézzem. Amikor Izráel népét már a babiloni fogságba vitték, Isten azt üzeni nekik a prófétán keresztül: „munkálkodjatok a város békességén és jólétén, ahova fogságba küldtelek titeket.” (Jer 29,7). Az ember ösztönösen azt mondja: a rabtartóink városa ez, dehogy munkálkodom én ennek a jólétén. De még ott is ezt a feladatot adja Isten az Ő népének. Hát még ha otthon lehet, és a maga országában, a maga népének a jövőjét építheti!

Jézus szívében helyén volt a mindenki iránti és az Ő népe iránti megkülönböztetett szeretet. Ha hisszük, hogy Isten jelölte ki itt a helyünket, akkor mindent egészen másként fogadunk el tőle, és akkor elfogadjuk a feladatunkat is, hogy valami felelősség rajtunk is van, valami kicsi jót mi is tehetünk, és nem akarjuk elkövetni azt a bűnt, hogy aki tudna jót tenni, és nem teszi, bűne az annak.

Az úrvacsorai vasárnapokra mindig külön szoktam készülni a magam személyes hitéletét tekintve. Hadd mondjak el valamit abból, amire Isten elvezetett, kérve a gyülekezetet is, hogy aki valamelyiket közel érzi magához, vegyük ezt komolyan.

Az úrasztalához készülve három feladatot szeretnék megemlíteni.

Az egyik: legyen bennünk őszinte bűnbánat és bűnvallás, a mi népünk bűneit illetően. Úgy, ahogy azt Nehémiás tette, aki már a fogságban született, akinek semmi köze nem volt azokhoz a bűnökhöz, amik miatt Isten a népet fogságba küldte, és mégis többes szám első személyben megrendítő bűnvalló imádságot mond. Kérem elolvasni a Nehémiás könyvéből. A mi népünk bűneit alázatos bűnbánattal vigyük oda Isten elé és kérjük bocsánatát.

A második: ha a közömbösségnek bármilyen formáját felismerjük a magunk szívében, ezt is valljuk meg Istennek és hagyjuk el.

A harmadik: engedjük, hogy az úrvacsorában megújítsa a mi Urunk a közösséget. A közösséget vele, a közösséget, az összetartozás-tudatot a népünkkel, és a lelki összetartozást az újjászületettekkel, a Krisztus népével, a szentek közösségével.

Bűnbánat a népünk bűnei miatt, bűnbánat saját közömbösségünk sokféle formája miatt, és könyörgés azért, hadd mélyüljön el az Úrral való közösségünk, a népünkkel való közösségünk, és a hívőkkel való összetartozás tudata.

8. JÉZUS HAZASZERETETE

Imádkozzunk!

Megváltó Urunk Jézus Krisztus, köszönjük, hogy ennyire valóságosan példát és útmutatást tudsz nekünk adni életünk sokféle kérdésében. Köszönjük, hogy ebben is előttünk jártál.

Eléd hozzuk azt a sok bizonytalanságot és keveredést, ami a fejünkben és szívünkben van. Kérünk, a te igéd világosságába hadd kerüljön most az életünk. Szentlelked mutassa meg nekünk, mi a helyes út, amin járnunk kell, mi az a helyes magatartás, ami az irántad való szeretetből és hálából következik.

Megvalljuk előtted sok önzésünket, nehézkességünket, kényelemszeretetünket. Bocsásd meg, hogy sokszor igyekszünk kibújni különféle felelősségek alól. Bocsásd meg, hogy inkább másokat vádolunk, minthogy bármi jót tennénk a jó célok érdekében. Könyörülj rajtunk, és gyógyíts ki minket ebből.

Adj a szívünkbe igazi szeretetet. Azt a szeretetet, amit a te újjászületett tanítványaidnak ígértél, hogy az Isten szeretete kitöltethet a szívünkbe a Szentlélek által. Ajándékozz meg minket, kérünk, ezzel a személyválogatás nélküli szeretettel, amivel még az ellenséget is tudjuk szeretni, de amivel kiváltképpen szeretjük azokat, akikért te kiváltképpen felelősekké tettél minket. Adj tisztánlátást ebben a kérdésben.

Őrizz meg minket fontoskodástól, de őrizz meg a kötelességmulasztástól is. Add, hogy örömmel tudjunk helytállni azon a helyen, ahova te állítottál minket. Segíts minden helyzetből tereád nézni, Urunk Jézus Krisztus, a hitnek elkezdőjére és bevezetőjére. Taníts minket téged követni minden tekintetben.

Könyörgünk hozzád most a népünk jövőjéért, lelki felébredéséért. Könyörgünk, hogy minél többen megismerjenek és elismerjenek téged. Add a szívünkbe azt a békességet, hogy a jövőnk valóban nem a kezünkben van, hanem a tiedben. De add azt az örömet, hogy megtegyük azokat a részfeladatokat, amikkel te tüntetsz ki bennünket.

Eléd hozzuk mindnyájan személyes nyomorúságainkat is, tudva azt, hogy te jól tudod, mire van szükségünk, és eddig is többet adtál, mint amire feltétlenül szükségünk van. Taníts minket hűségesen sáfárkodni, és azt, amit másoknak szántál, csak nálunk titted le, örömmel továbbadni.

Kérünk, segíts az imádságot most is, meg majd otthon is folytatni.

Ámen.

Kegyelmed s áldásod újítsad
Te szent egyházaodon:
Közelebbről azt szaporítsad
Itt levő nyájadon.
Gátold hazánkban áradását
A sok gonoszságnak,
Fordítsd el eshető romlását
Nemzetnek, országnak.

(285,6 dicséret)